

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **V. V., narozen dne X**
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Renatou Wachtlovou
sídlem Pražská 346/33, 268 01 Hořovice

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2019, č. j. MPSV-2019/52286-912,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanou dne 17. 5. 2019 se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Ú. p. Č. r. – k. p. v P. (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne

5. 5. 2014, č. j. 6884/2014/HOV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že žalobci byl v souladu s § 4 odst. 1, § 8, § 9, § 11 a § 13 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění zákona č. 335/2018 Sb. (dále jen „zákon o sociálních službách“) přiznán od měsíce února 2014 příspěvek na péči ve výši X Kč měsíčně a dle § 14a odst. 2 zákona o sociálních službách (ve znění účinném od 1. 8. 2016) za období srpen 2016 až září 2017 příspěvek na péči ve výši X Kč měsíčně.

2. Žalobce nesouhlasí se závěry uvedenými v napadeném rozhodnutí, jejichž podkladem byl posudek posudkové komise žalovaného (dále jen „posudková komise“) ze dne 17. 1. 2019, dle kterého měl být v období od 1. 2. 2014 osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I, navzdory skutečnosti, že byl v období 30. 1. 2014 – 21. 5. 2014 v s. l. a po následné o. byl u. na l. až do konce června 2014, stejně tak jako následně opakovaně v rámci posuzovaného období. Žalobce namítá, že z důvodu svého dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu kromě žalovaným uznaných základních životních potřeb (dále jen „ZŽP“) nezvládal též ZŽP „stravování“ (nebyl schopen přípravy jakéhokoli jídla ani čaje, nebyl schopen bez opory stát, tudíž si ani nic připravit), „oblékání a obouvání“ (bez pomoci se neoblékl od pasu dolů, tudíž ani neobul) a „tělesná hygiena“ (nevstoupil do vany ani do sprchy bez pomoci, protože neohnul nohu v koleni, musel mít ve sprše oporu, do konce června 2014 pak byla vykonávána hygiena pouze na lůžku včetně v. f. p.).
3. Konkrétněji pak žalobce uvádí, že v období od února 2014 až do roku 2016 byl po jednotlivých lékařských zákrocích zcela odkázán na pomoc další osoby, neboť se u něj střídaly stavy, kdy byl schopen chůze se dvěma francouzskými holemi a kdy byl zcela u. na l. Jeho stav nebyl stabilizovaný, ale procházel změnami. I v době, kdy byl schopen chůze se dvěma francouzskými holemi, nebyl schopen vykonávat žalovaným neuznané ZŽP. Dle žalobce jsou závěry napadeného rozhodnutí založeny na nedostatečně přesných zjištěních, neboť žalovaný nehodnotil vliv zdravotních zlepšení na schopnost žalobce zvládat ZŽP. Žalovaný navíc neuvedl, na základě čeho dospěl k závěru, že žalobce v posuzovaném období delší dobu zvládal více ZŽP a kratší dobu méně ZŽP. Konkrétně žalobce poukazuje na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný doslova uvádí: *„Pro posouzení není podstatné, zda jednotlivé základní životní potřeby posuzovaný sám vykonával, ale skutečnost, zda mu funkce pohybového aparátu, duševní a smyslové funkce a celkový zdravotní stav umožňoval tyto základní životní potřeby provádět v přijatelném standardu, a to i za pomoci běžně dostupných pomůcek nebo zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav vedl dlouhodobě k jejich nezvládnutí.“* Uvedený závěr je dle žalobce v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ukládajícím správnímu orgánu zjistit stav věci bez jakýchkoli pochybností. V napadeném rozhodnutí navíc absentuje uvedení, kdy konkrétně a v jakém rozsahu získal žalobce schopnost zvládat jednotlivé ZŽP. Minimálně v době od února 2014 do počátku roku 2016 byl žalobce dle svého názoru osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III (a nikoli stupni I), resp. takováto období převažovala, neboť absolvoval řadu zákroků, nemohl na levou nohu vůbec došlápnout, přičemž k jejímu postupnému zatěžování došlo až v období přibližně od ledna do května 2016. Pohyb v levém kolenním kloubu žalobce byl výrazně omezen až do srpna 2017. Namísto takového rozdělení žalovaný rozdělil období na dvě – z hlediska věku žalobce do 18 let a nad 18 let. Žalobce současně poukazuje na to, že posudkovou komisí nebyl ani vyslechnut. Stejně tak posudková komise opomenula žalobcem předložené vyjádření MUDr. Z. K., mimo jiné soudního znalce v oboru o.

4. Žalobce současně uvádí, že se žalovaný neřídil závěry uvedenými v rozsudku K. s. v P. ze dne 29. 5. 2018, č. j. 42 Ad 4/2017-35, jehož právním názorem byl vázán. Žalobce rozporuje zejména konstatování uvedené v napadeném rozhodnutí, že *„funkční postižení nebylo důvodem pro nezvládnutí činnosti z oblasti základních životních potřeb stravování, oblékání a obouvání a tělesné hygieny“*, které je v rozporu se závěrem soudu uvedeným v bodě 47 odkazovaného rozsudku, v němž soud konstatoval, že z lékařských zpráv je zřejmé, že žalobce se od července (2014) mohl pohybovat pouze za použití francouzských holí, nemohl levou nohu plně zatěžovat a hybnost kolene a kyčle byla omezena, což nedokládá, že by byl žalobce schopný plně zvládat sporné ZŽP. Obdobně též žalobce rozporuje další závěr, který učinil žalovaný v napadeném rozhodnutí, že *„v období od července 2014 do 5.12.2014, kdy žalobce absolvoval ch., převážně neměl pro nezvládnutí základních životních potřeb oblékání a obouvání, tělesné hygieny a stravování zdravotní důvod. Pouze v některých dnech mohl v důsledku nežádoucích účinků ch. vyžadovat pomoc při celkové tělesné hygieně.“* Přitom poukazuje na skutečnost, že soud uvedl, že u nežádoucích účinků ch. se zjevně jedná o okolnosti, které mohly podstatně ovlivnit žalobcovu schopnost zvládat ZŽP. V závěru žalobce zdůrazňuje celkovou délku správního řízení, kvůli níž se vytrácí smysl zákonné úpravy, jež podle něj má umožnit poskytnutí potřebné finanční pomoci v krizovém okamžiku, a nikoliv až po dlouhých letech. Požaduje proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve rekapituluje dosavadní průběh správního řízení (včetně dvou zrušujících rozsudků zdejšího soudu) a zdůrazňuje, že členem posudkové komise byl i lékař z oboru fyziatrie a rehabilitačního lékařství. Zdravotní stav žalobce byl podle žalovaného řádně a objektivně přezkoumán v souladu s lékařskými nálezy. Sdělení MUDr. K. ze dne 29. 9. 2016 nebylo opomenuto, obsahovalo rekapitulaci průběhu léčby žalobce, nikoli jeho objektivní vyšetření. Žalobce nebyl jednání posudkové komise přítomen, ale podkladová dokumentace byla pro posouzení dostačující. Posudková komise se dle názoru žalovaného důkladně zabývala zdravotním stavem žalobce, který byl proměnlivý, a podrobně popsala jeho zhodnocení v posuzovaném období. K údajně nezvládnutým ZŽP se posudková komise jednotlivě vyjádřila s tím, že je dle lékařských nálezů byl žalobce s pomocí kompenzačních pomůcek schopen zvládat.
6. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 24. 2. 2014 podal žalobce žádost o příspěvek na péči s tím, že poskytovatelem péče bude jeho m.
7. Dle posudku O. s. s. z. B. (dále jen „OSSZ“) ze dne 8. 4. 2014, vycházejícího z lékařských zpráv a provedeného sociálního šetření (ze dne 2. 4. 2014), byl žalobce ode dne 29. 1. 2014 léčen pro z. n. I. s. k. (*ch. l. f.*). Dle posudkového lékaře OSSZ bylo možno po uplynutí rekonvalescence očekávat do roka zlepšení mobility. Nejednalo se proto o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, žalobce byl schopen zvládat všechny ZŽP a nevyžadoval každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.
8. Prvostupňovým rozhodnutím žalobci nebyl s odkazem na posudek OSSZ přiznán příspěvek na péči. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž zejména poukázal na obsah protokolu o provedeném sociálním šetření, dle něhož žalobce vyžaduje neustálý dohled a pomoc při zvládnutí sedmi ZŽP. I přes výhledově plánovaný záchovný o. v. v podobě o. č. s. k. s n. a její n. a. nebylo dle žalobce možné v následujících minimálně 12 měsících očekávat zlepšení jeho mobility, a tudíž schopnosti pohyblivosti a sebeobsluhy, což dokládal lékařskou zprávou.

9. Žalovaný následně svým prvním rozhodnutím ze dne 16. 9. 2014 změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že žalobci přiznal od 12. 8. 2014 příspěvek na péči ve výši X Kč měsíčně, a to na základě posouzení věci posudkovou komisí, která v posudku z 12. 8. 2014 dospěla k závěru, že po záchovné o. l. d. k. potřeboval žalobce dopomoc při ZŽP „péče o zdraví“, zvláště při intenzivní rehabilitaci. Současně nebyl schopen zvládat ŽŽP „mobilita“ a „osobní aktivity“.
10. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 7. 7. 2016, č. j. 43 Ad 78/2014-28, bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2014 zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení, a to z důvodu, že žalovaný rozhodl o odvolání na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť vzal za základ svého rozhodnutí nepřesvědčivý posudek posudkové komise. Žalovaný se současně v rozhodnutí nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce a s jeho vyjádřením ke shromážděným podkladům. K. s. v P. konstatoval, že osobní vyšetření posuzované není nezbytné, je-li posouzení zdravotního stavu možné na základě obsahu zdravotní dokumentace, byť by takový postup neměl být pravidlem. Dále vyslovil též právní závěr, že záznam se sociálního šetření není pro posudkovou komisi závazný, v případě odchýlení se od něj však musí vysvětlit, proč v šetření uváděné omezení není z medicínského hlediska opodstatněno, anebo jeho výsledky prověřit vlastním vyšetřením posuzovaného.
11. V dalším řízení vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 20. 12. 2016 na základě nového posudku posudkové komise (ze dne 7. 10. 2016, včetně jeho doplnění ze dne 6. 2. 2016), jehož závěrem bylo, že žalobce byl v období od 1. 2. 2014 do 1. 7. 2016 osobou do 18 let věku závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce vyžadoval každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby a nebyl schopen zvládat tři ZŽP („mobilita“, „péče o zdraví“ a „osobní aktivity“). Od 2. 7. 2016 pak žalobce coby osobu starší 18 let považoval za závislého na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I pro neschopnost samostatně zvládat čtyři ZŽP („mobilita“, „péče o zdraví“, „osobní aktivity“ a „péče o domácnost“). Posudková komise konstatovala, že u žalobce bylo dominující o. o. (*ch. l. s. k. s patologickou z.*). Uvedla, že během období od 29. 1. 2014 bylo zdravotní postižení žalobce nestabilizované. Funkční dopad měnícího se zdravotního stavu měl za následek i měnící se schopnost sebeobsluhy. Ta ve většině ZŽP nesplňovala kritéria dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, přičemž již během prvního roku docházelo u žalobce ke zlepšení zdravotního stavu, a to od praktické imobility (po dobu 4 měsíců), přes nežádoucí účinky ch., o. řešení a následnou rekonvalescenci. Ostatní (neuznané) ZŽP žalobce po určité období své léčby nezvládal, nicméně tato období nebyla delší než jeden rok. Podle posudkové komise žalobce byl schopen zvládat základní stravovací činnosti a oblékací činnosti s využitím dostupných pomůcek. Nebyl zjištěn důvod nezvládání základní hygieny za využití vhodných pomůcek. Taktéž nebyl zjištěn důvod nezvládání výkonu f. p.
12. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29. 5. 2018, č. j. 42 Ad 4/2017-35, bylo i rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2016 zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Soud ve svém závazném právním názoru upozornil na to, že déle než jeden rok musí (alespoň podle předpokladů) trvat nepříznivý zdravotní stav posuzovaného, nikoliv nezvládání té které ZŽP. Nezvládání jednotlivých ZŽP se v případě nestabilního průběhu onemocnění pouze hodnotí podle toho, jaký funkční dopad převažuje ve sledovaném období, jež zpravidla činí 1 rok. Soud zdůraznil, že namísto toho, aby posudková komise zjišťovala, jaký byl převažující rozsah schopností žalobce ve sledovaném období, zaměřila

se pouze na otázku, zda období, kdy sporné ZŽP nezvládal, byla delší než jeden rok, přičemž pokud omezení schopnosti zvládat základní životní potřeby nepřesáhlo jeden rok, nebyla žalobci příslušná ZŽP uznána. Použití nesprávného kritéria pro hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby tak mohlo mít podstatný vliv na celkové hodnocení stupně žalobcovy závislosti. Popsané pochybení proto učinilo posudek nepřesvědčivým a neúplným. Posudková komise řádně neodůvodnila ani své (nepřípadné) hodnocení, že u neuznaných ZŽP nebyla splněna podmínka trvání v délce jednoho roku, když relativní zlepšení zdravotního stavu nevypovídá nic o tom, zda plně odezněly i poruchy funkčních schopností a žalobce nabyt v dostatečné míře i schopnost obstarat si samostatně sporné ZŽP v přijatelném standardu. K rozsahu schopnosti zvládat konkrétní ZŽP pak posudková komise uvedla pouze to, že je žalobce v určitém období své léčby po určitou dobu nezvládal, jinak je ale mohl zvládat za použití dostupných pomůcek. Naopak neuvedla, kdy konkrétně a v jakém rozsahu žalobce znovu získal schopnost zvládat jednotlivé ZŽP. Navíc ani nebyly řádně vypořádány konkrétní žalobcovy námitky uplatněné ve vyjádření k posudku ze dne 7. 10. 2016. Soud tedy nemohl hodnotit posudek posudkové komise jako úplný a přesvědčivý, neboť při hodnocení schopnosti žalobce zvládat ve sledovaném období jednotlivé ZŽP vycházel z nesprávných kritérií. Žalovaný nedostatky posudku neodstranil, ztotožnil se s jeho obsahem a jeho závěry plně převzal, rozhodl tudíž na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Soud dále, pokud jde o hodnocení sporných ZŽP, konstatoval nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí (posudku), dle kterého období, kdy žalobce sporné ZŽP nezvládal, byla krátká (4 měsíce s. f. či krátkodobě po o.). Soud v tomto případě neakceptoval pouhý obecný poukaz na skutečnost, že psychický stav a duševní schopnosti žalobce jsou zachované, že je žalobce orientován a že kontakt a komunikace je plně zachována, stejně jako zrak, sluch a hybnost horních končetin včetně jemné motoriky, a proto žalobce byl schopen zvládat sporné ZŽP za pomoci vhodných pomůcek. Pokud v době vydání posudku byl již žalobce schopen sporné ZŽP zvládat, nebylo dle soudu možné toto zjištění generalizovat a dovozovat, že tomu tak bylo i v dřívějším období. Pouhé zlepšení mobility žalobce od července 2014, o které žalovaný své hodnocení převážně opřel, samo o sobě nemohlo dokládat, že žalobce byl rovněž schopný plně zvládat i sporné ZŽP, resp. všechny dílčí aktivity podle přílohy č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí vyhláška“). Z lékařských zpráv totiž bylo zřejmé, že se žalobce od července 2014 prakticky až do vydání posudku mohl pohybovat pouze za použití francouzských holí, nemohl levou nohu plně zatěžovat a byla omezena hybnost jeho kolene a kyčle. Žalobce rovněž uváděl nežádoucí účinky v době ch., tyto skutečnosti však žalovaný nezohlednil a nevysvětlil, co ho vedlo k závěru, že i přes uvedené obtíže byl žalobce schopen sporné ZŽP plně zvládat v přijatelném standardu. Soud s ohledem na výše uvedené uzavřel, že rozhodnutí žalovaného se opíralo o nedostatečně zjištěný skutkový stav.

13. Po zrušení druhého rozhodnutí žalovaného byl posudkovou komisí dne 17. 1. 2019 vyhotoven nový posudek týkající se žalobce. V něm posudková komise citovala z příslušných podkladů – záznamů ze sociálního šetření a jednotlivých lékařských nálezů. Posudková komise zejména uvedla, že doba, kdy žalobce z důvodu podstatně omezené pohyblivosti nezvládal ZŽP, k jejichž provedení je nutná schopnost samostatné chůze s pomocí opěrných pomůcek („oblékání a obouvání“, „tělesná hygiena“ a „stravování“), nepřekročila délku trvání jednoho roku, neboť byla omezena na kratší časové úseky. Nejdelší z nich byl od zjištění z. n., tj. od 1. 2. 2014, a zahrnoval naložení s. l., o. v. dne 21.

5. 2014 (o. z. n. l. s. k.) a rehabilitaci až do zvládnutí chůze s oporou dvou francouzských holí po rovině na kratší vzdálenosti. Toto období trvalo cca 5 měsíců. Další období, kdy žalobce potřeboval přechodně pomoc při zvládnutí uvedených ZŽP, byla období po o. v. provedeném dne 22. 10. 2015 (cca 1-2 měsíce) a po h. o. dne 12. 6. 2015 (cca 2 týdny). V těchto obdobích byl prakticky l. a zvládal samostatně pouze ZŽP „orientace“ a „komunikace“. Od února 2014 a v letech 2015 a 2016 prokazatelně značně převažovala období, kdy byl žalobce schopen chůze se dvěma francouzskými holemi s odlehčením levé dolní končetiny a změny poloh zvládal s oporou nábytku nebo holí. Dlouhodobě bylo podstatně omezeno ohýbání levého kolene, snížena svalová síla levého čtyřhlavého stehenního svalu a hýžďových svalů vlevo. Pohyblivost a svalová síla horních končetin byla normální se zachovanou jemnou motorikou, na dolních končetinách nebyly známky ochrnutí, pohyblivost a svalová síla pravé dolní končetiny byla přiměřená a nález na páteři byl v normě. Popsané funkční postižení vedlo k nezvládnutí ZŽP „mobilita“, „osobní aktivity“ a „péče o zdraví“ a od 2. 7. 2016 (věk 18 let a více) pak i „péče o domácnost“. Pro samostatné provádění ostatních ZŽP byl rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností žalobce dostatečný, žalobce byl schopen je zvládat sám, některé převážně vsedě a za předpokladu využití běžně dostupných pomůcek a vybavení domácnosti, což lze považovat za přijatelný standard. K ZŽP „stravování“ posudková komise uvedla, že žalobce byl schopen vybrat si hotové nápoje a potraviny ke konzumaci, nalít nápoj, naporcovat a naservírovat si stravu, najíst se a napít. Servírování a porcování jídla a lití nápojů byl žalobce schopen provádět vsedě. Uvaření si jednoduchého teplého jídla a nápoje (čaje) nespadá pod tuto ZŽP, je hodnoceno v rámci péče o domácnost u osoby starší 18 let. K ZŽP „oblékání a obouvání“ posudková komise uvedla, že žalobce byl schopen si vybrat oblečení a obutí přiměřené okolnostem, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se i manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem. Oblékání byl žalobce schopen provádět převážně vsedě, a to i dolní části těla, kdy byl schopen nadzvednout hýždě, eventuálně za opory nábytku se krátce postavit na pravou dolní končetinu, a tak si doobléct dolní polovinu těla. Obouvat se mohl za pomoci obouvací lžice, pro usnadnění navlékání ponožky na postiženou levou dolní končetinu, kde bylo omezené ohýbání v kolenu, mohl použít navlékač ponožek. K ZŽP „tělesná hygiena“ pak posudková komise uvedla, že žalobce byl schopen použít hygienické zařízení, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu a holit se. Běžnou tělesnou hygienu včetně holení mohl žalobce vykonávat vsedě, za pomoci sedačky byl ve vhodně upraveném hygienickém zařízení schopen vsedě provádět i celkovou tělesnou hygienu. Posudková komise shrnula, že pro vykonávání těchto činností je postačující zachovaná schopnost přemísťování v rámci bytu za pomoci opěrných pomůcek a schopnost měnit polohy, a to i za pomoci madla, hole či nábytku. Dále uvedla, že není podstatné, zda jednotlivé ZŽP žalobce sám vykonával. Podstatné je, zda mu funkce pohybového aparátu, duševní a smyslové funkce a celkový zdravotní stav umožňoval provádět ZŽP v přijatelném standardu, a to i za pomoci běžně dostupných pomůcek, nebo zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav vedl k jejich nezvládnutí. V období od července 2014 do 5. 12. 2014, kdy žalobce absolvoval poslední ch., nelze vyloučit, že některé dny byly její negativní nežádoucí účinky výraznější, takže mohl vyžadovat pro celkovou únavu dopomoc zejména při celkové tělesné hygieně, převážně ale neměl pro nezvládnutí sporných ZŽP zdravotní důvod. Hospitalizace žalobce v období roku 2014 na tom ničeho nemění, stejně tak jako žalobcovo opakovaně popisované a. p. s. v d. ú. Nelze souhlasit se sdělením MUDr. D. ze dne 25. 4. 2014, že v následujících

minimálně 12 měsících nelze očekávat zlepšení mobility, protože další vývoj byl příznivější, když ke znovunabytí schopnosti chůze došlo u žalobce již v polovině června, kdy byl schopen chůze s podpažními berlemi a posléze dle nálezu o. ze dne 17. 7. 2014 s oporou dvou francouzských holí. Zlepšení mobility vedlo ke znovunabytí schopnosti provádět řadu činností z oblasti sebeobsluhy. Postupně se stav žalobce zlepšil natolik, že dle lékařských nálezů ze srpna 2017 je možné konstatovat, že žalobce z důvodu funkčního postižení levé dolní končetiny (jiné funkční postižení nebylo prokázáno) potřeboval pouze pomoc s „péčí o domácnost“ a nezvládal „osobní aktivity“ obvyklé věku a prostředí. Závěrem tedy posudková komise shrnula, že v případě žalobce šlo od 1. 2. 2014 do 1. 7. 2016 o osobu do 18 let neschopnou zvládat tři ZŽP, tudíž osobu závislou ve stupni I, od 2. 7. 2016 do 30. 9. 2017 šlo o osobu starší 18 let neschopnou zvládat čtyři ZŽP, tudíž též o osobu závislou ve stupni I, a konečně od 1. 10. 2017 o osobu starší 18 let neschopnou zvládat dvě ZŽP.

14. Následně vydal žalovaný dne 26. 3. 2019 poté, co již žalobce na výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí nereagoval, napadené rozhodnutí, v němž zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a plně převzal závěry posudkové komise, které ocitoval.
15. Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 27. 3. 2019), že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Soud přitom v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který existoval v době vydání napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť oba účastníci ve stanovené lhůtě na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagovali, jejich souhlas s takovým postupem se proto předpokládá.
16. Podle § 3 písm. c) zákona o sociálních službách se pro účely tohoto zákona rozumí dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než 1 rok, a který omezuje funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb.
17. Podle § 7 odst. 1 věty první a druhé zákona o sociálních službách se příspěvek na péči poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání ZŽP osob.
18. Podle § 7 odst. 2 zákona o sociálních službách má nárok na příspěvek osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání ZŽP v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8, mimo jiné pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká.
19. Podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o sociálních službách se osoba do 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři ZŽP a vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby. V případě neschopnosti zvládat čtyři nebo pět ZŽP [§ 8 odst. 1 písm. b)] se takováto osoba považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), v případě neschopnosti

zvládat šest nebo sedm ZŽP [§ 8 odst. 1 písm. c)] se takováto osoba považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III (středně těžká závislost).

20. Podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách se osoba starší 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři ZŽP a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby. V případě neschopnosti zvládat pět nebo šest ZŽP [§ 8 odst. 2 písm. b)] se takováto osoba považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), v případě neschopnosti zvládat sedm nebo osm ZŽP [§ 8 odst. 2 písm. c)] se takováto osoba považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III (středně těžká závislost).
21. V § 11 zákona o sociálních službách je pak v návaznosti na závěry ohledně stupně závislosti posuzované osoby stanovena výše příspěvku na péči, a to rozdílně pro osobu do 18 let věku a pro osobu starší 18 let věku.
22. Podle § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách se při posuzování stupně závislosti na pomoci jiné osoby hodnotí schopnost zvládat tyto ZŽP: „mobilita“, „orientace“, „komunikace“, „stravování“, „oblékání a obouvání“, „tělesná hygiena“, „výkon fyziologické potřeby“, „péče o zdraví“, „osobní aktivity“ a „péče o domácnost“. Podle § 9 odst. 2 téhož zákona se v případě osoby do 18 let věku nehodnotí ZŽP „péče o domácnost“.
23. Podle § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách musí pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.
24. Dle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách vychází při posuzování stupně závislosti osoby okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, popřípadě také z vyšetření dětského klinického psychologa v případě pervazivních vývojových poruch, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.
25. Podle § 1 odst. 1 prováděcí vyhlášky se schopnost osoby zvládat ZŽP pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle aktivit, které jsou pro jednotlivé ZŽP vymezeny v příloze č. 1 této vyhlášky.
26. Podle § 1 odst. 4 prováděcí vyhlášky se za neschopnost zvládání ZŽP považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání ZŽP se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění ZŽP v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládání ZŽP v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.

27. Podle § 2 odst. 1 prováděcí vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat ZŽP posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládnutí ZŽP a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí ZŽP. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení.
28. Podle § 2 odst. 2 prováděcí vyhlášky pak platí, že u osob, u nichž průběžně dochází ke zhoršování a zlepšování zdravotního stavu, trvá sledované období rozhodné pro posouzení závislosti zpravidla jeden rok; funkční schopnost zvládat základní životní potřebu se v takovém případě stanoví tak, aby odpovídala převažujícímu rozsahu schopnosti ve sledovaném období.
29. Podle § 2a prováděcí vyhlášky platí, že pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat ZŽP vymezena v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky, není schopna ZŽP zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
30. Podle přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky jsou ZŽP „stravování“, „oblékání a obouvání“ a „tělesná hygiena“ vymezeny následujícím způsobem:
- d) Stravování: Za schopnost zvládat tuto ZŽP se považuje stav, kdy osoba je schopna 1. vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, 2. nalít nápoj, 3. rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji, 4. najíst se a napít, 5. dodržovat stanovený dietní režim, 6. konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, 7. přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.
 - e) Oblékání a obouvání: Za schopnost zvládat tuto ZŽP se považuje stav, kdy osoba je schopna 1. vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, 2. rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, 3. oblékat se a obouvat se, 4. svlékat se a zouvat se, 5. manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.
 - f) Tělesná hygiena: Za schopnost zvládat tuto ZŽP se považuje stav, kdy osoba je schopna 1. použít hygienické zařízení, 2. dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, 3. provádět celkovou hygienu, 4. česat se, provádět ústní hygienu, holit se.
31. Soud konstatuje, že v průběhu správního řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí tentokrát již byly sporné otázky žalovaným, resp. spíše jeho posudkovou komisí, vypořádány úplným a přesvědčivým způsobem v rozsahu, s nímž se soud dokázal ztotožnit. Napadené rozhodnutí tak splnilo požadavky zdůrazněné zdejším soudem ve dvou předcházejících rozsudcích a umožňuje též zodpovědět uplatněné žalobní body.
32. Obecně platí, že posouzení schopnosti zvládat ZŽP není intuitivní, ale vyplývá z objektivizovaných kritérií – příslušných dílčích aktivit ZŽP vymezených v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky. Jestliže v řízení o příspěvku na péči vzniknou pochybnosti o tom, zda je posuzovaný schopen zvládat určité dílčí aktivity ZŽP, nepostačí pro zachování úplnosti, správnosti a přesvědčivosti posudku tyto pochybnosti rozptýlit paušálním tvrzením, že příslušnou ZŽP posuzovaný zvládá, naopak je povinností lékařské posudkové služby tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit (srov. např. rozsudek N. s. s. ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads 167/2015-27). K tomu již v tomto případě došlo.

33. Pokud žalobce namítá, že vedle již uznaných nevládal v období od února 2014 do roku 2016 též ZŽP „stravování“, „oblékání a obouvání“ a „tělesná hygiena“, soud konstatuje, že žalovaný dostatečně vysvětlil, proč tomu tak není. V této souvislosti především soud musí potvrdit správnost vytýkaného konstatování žalovaného, že „[p]ro posouzení není podstatné, zda jednotlivé základní životní potřeby posuzovaný sám vykonával, ale skutečnost, zda mu funkce pohybového aparátu, duševní a smyslové funkce a celkový zdravotní stav umožňoval tyto základní životní potřeby provádět v přijatelném standardu, a to i za pomoci běžně dostupných pomůcek nebo zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav vedl dlouhodobě k jejich nevládní.“ Toto konstatování totiž plně reflektuje shora citované ustanovení § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách, které vyžaduje, aby nevládní ZŽP bylo důsledkem nepříznivého zdravotního stavu posuzovaného, a nikoliv např. nedostatku vůle či ochoty danou činnost vykonávat či toho, že s ohledem na zajištění dané potřeby jinou osobou už ani nemusí posuzovaný vynakládat snahu o její zajištění svépomocí. Pro uznání nevládní ZŽP či její dílčí aktivity je tak nezbytné, aby neschopnost jejího samostatného výkonu byla podložena medicínskými důvody, tj. prokázaným nepříznivým zdravotním stavem, jehož funkční dopady (či alespoň režim nařízený ošetřujícím lékařem, jak uvádí § 1 odst. 4 věty druhé prováděcí vyhlášky) skutečně brání výkonu dané činnosti. Aplikace této premisy tudíž nemůže odporovat ustanovení § 3 správního řádu, neboť jde o zákonem předpokládaný vztah, na nějž je třeba brát zřetel.
34. Kromě toho, byť žalovaného váže povinnost zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností, v konečném důsledku, nelze-li z obsahu doložených lékařských nálezů (v nichž je klíčová pasáž věnovaná objektivnímu nálezu lékaře a diagnóze, zatímco ostatní pasáže rekapituluující předchozí anamnézu pacienta a jeho subjektivní tvrzení mají jen omezený význam) zjistit funkční dopady onemocnění bez důvodných pochyb, leží důkazní břemeno na žalobci, zejména v situaci, kdy je řízení vedeno o jeho žádosti. Proto není-li možné ze souhrnu shromážděných podkladů včetně sociálních šetření (které již nemá dnes smysl doplňovat, neboť stěží by mohly přinést důvěryhodné informace o stavu před cca 5 lety) učinit bezpečný závěr o tom, že žalobce sporné ZŽP nevládal, nezbyvá než uzavřít, že v takové situaci je třeba považovat jeho tvrzení za nepodložená a nevládní sporných ZŽP za neprokázané. K takovým ZŽP, k nimž žalobce neunesl důkazní břemeno, ačkoliv žalovaný vyčerpал dostupné důkazní prostředky, nelze příspěvek na péči přiznat.
35. K takové situaci podle soudu došlo v případě sporných ZŽP „stravování“, „oblékání a obouvání“ a „tělesná hygiena“. Byť se soudu jeví, že žalobce podle posudkovou komisi podrobně analyzovaných podkladů pravděpodobně tyto ZŽP spíše zvládal, jistý stín pochybností zde zůstává v tom směru, zda šlo skutečně o zvládní jednotlivých dílčích aktivit v přijatelném standardu. Ani soud nerozporuje, že byla období, v nichž žalobce byl u. na l. a tyto potřeby v obecném smyslu nevládal. Zákon o sociální péči však za nevládní ZŽP považuje jen takové případy, v nichž (jak již zdejší soud vyložil pro tuto věc závazně v rozsudku ze dne 29. 5. 2018, č. j. 42 Ad 4/2017-35) nepříznivý zdravotní stav jako celek trvá déle než jeden rok (to je v případě žalobce splněno) a nevládní alespoň jedné dílčí aktivity té které ZŽP trvá převážnou část posuzovaného, zpravidla ročního období. V rámci tohoto časového rámce, který je třeba v mezích doby trvání nepříznivého zdravotního stavu vnímat jako jakési posuvné okno o délce jednoho roku (nikoliv pevně jako kalendářní rok), je třeba ověřit, zda nevládní konkrétní ZŽP v důsledku neschopnosti vykonávat alespoň jednu dílčí aktivitu této ZŽP (přičemž v rámci tohoto období nemusí jít o totožnou dílčí aktivitu, dotčené dílčí aktivity se mohou v důsledku

vývoje funkčních důsledků zdravotního postižení proměňovat) v přijatelném standardu trvalo alespoň v některém ročním období většinu tohoto času, tj. 6 a více měsíců. Takový test je třeba provést pro každou ZZP a pro všechny možné jednoleté intervaly v rámci doby trvání nepříznivého zdravotního stavu. Teprve pokud je zjištěno, že v některém období převažovalo nezvládání sporné ZZP, je na místě ji zohlednit ve výši příspěvku na péči, a to v těch měsících, kdy skutečně nebyla ZZP zvládána.

36. Tento princip je dán kromě právní úpravy obsažené v § 2 odst. 2 prováděcí vyhlášky účelem dávky příspěvku na péči, která má sloužit k podpoře dostupnosti sociální péče pro osoby závislé na péči jiné fyzické osoby, které jsou ve zvládání ZZP omezeny dlouhodobě. Tato dávka ze systému sociálního zabezpečení není určena pro případy, v nichž nezvládání sebeobsluhy má jen přechodný a dočasný charakter, byť v trvání více měsíců, neboť tam se předpokládá, že takové situace je zpravidla možné řešit poskytováním pobytové zdravotní péče hrazené ze systému zdravotního pojištění a dále omezeně též z vlastních finančních prostředků (úspor) dotčené osoby. Výjimečné situace pak lze dočasně řešit prostřednictvím dávek pomoci v hmotné nouzi. Potřeba pravidelné sociální asistence státu je nezbytná až v případě, že takový stav má dlouhodobější charakter, který by již zpravidla vybočoval jak z kompetencí systému zdravotní péče, tak z předpokládaných možností omezených finančních rezerv jednotlivce.
37. V tomto směru přitom nelze přehlížet ustanovení § 9 odst. 5 věty druhé zákona o sociálních službách a § 1 odst. 4 věty první prováděcí vyhlášky, které při posuzování zvládání ZZP, potažmo jejich dílčích aktivit požadují kromě zohlednění skutečných funkčních potenciálů posuzované osoby přihlídnout též k možnosti využití dostupných kompenzačních pomůcek a facilitátorů, na něž též posudková komise v posledních dvou posudcích upozorňovala (navlékač ponožek, navlékač kalhot, dlouhá lžice na boty bez zavazování či zapínání, hole či berle, kolečková židle, madla, protiskluzové podložky, sedátko ve sprše apod.). Teprve pokud ani taková řešení neumožňují při plném využití zachovaných funkčních potenciálů posuzované osoby zvládnout dílčí aktivity ZZP v přijatelném standardu, lze ZZP uznat za nezvládanou. Takový stav, který by v případě žalobce v některém období jednoho roku přesáhl v součtu u jedné ZZP šest a více měsíců, však u sporných ZZP „stravování“, „oblékání a obouvání“ a „tělesná hygiena“ nebyl v řízení před správním orgánem prokázán, jak srozumitelně vysvětlila posudková komise v posudku ze dne 17. 1. 2019, přičemž ani žalobce nenabízí nad rámec vlastních tvrzení žádný důkazní prostředek, který by nebyl posudkové komisi znám či který by snad byl posudkovou komisí opomenut či dezinterpretován.
38. Pokud jde o jediný takto namítaný důkaz v podobě sdělení MUDr. Z. K. ze dne 29. 9. 2016, žalobci lze sice přisvědčit, že nebylo výslovně v posudku posudkové komise ze dne 17. 1. 2019 zmiňováno, a tedy ani v napadeném rozhodnutí, stanovisko žalovaného a posudkové komise k této lékařské zprávě však již bylo žalobci sděleno v rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2016 a v posudku posudkové komise ze dne 7. 10. 2016 na str. 9 – toto sdělení neobsahuje vlastní objektivní nález uvedeného lékaře, nýbrž jen rekapitulaci průběhu léčby. Je to přitom jen popis výsledků objektivního vyšetření žalobce, který je nepominutelným důkazním prostředkem, neboť je výsledkem odborného zkoumání zdravotního stavu žalobce lékařem; anamnestická část lékařské zprávy, tedy rekapitulace průběhu léčby, je pouze druhotným zdrojem informací, o nichž se lékař dozvěděl buď z tvrzení pacienta, nebo v lepším případě ze starších lékařských zpráv – nejedná se tedy o přímý důkazní prostředek. Posudková komise přitom též uvedla, že sdělení MUDr. K.

neobsahuje nové, originální informace nad rámec těch, které již plynou z dalších předložených lékařských zpráv. To také logicky vysvětluje, proč již posudková komise v posudku ze dne 17. 1. 2019 nepovažovala za potřebné toto stanovisko výslovně v přehledu relevantních podkladů uvádět a citovat. Stakovým postupem se přitom ztotožňuje soud, neboť v procesu dokazování je přirozeně třeba přednostně využívat důkazů přímých, před důkazními prostředky nepřímými (zprostředkovanými).

39. Soud žalobci nemůže dát za pravdu, ani pokud jde o jeho požadavek na osobní účast při jednání posudkové komise. Dle dikce citovaného ustanovení § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách („*Při posuzování stupně závislosti osoby vychází o. s. s. z. ze [...], popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře*“) není nezbytným předpokladem posouzení věci osobní účast posuzované osoby, resp. její prohlídka posudkovým lékařem, ostatně tentýž závěr soud již závazně pro toto řízení vyslovil v rozsudku ze dne 29. 5. 2018, č. j. 42 Ad 4/2017-35. Uvedené ustanovení se týká jak posuzování o. s. s. z. v rámci prvostupňového řízení, tak i v případě odvolacího řízení, v němž funkční schopnosti posuzuje posudková komise žalovaného. Obecně platí, že jsou-li dostatečné lékařské zprávy a výsledky sociálního šetření, není nezbytná účast posuzované osoby při jednání a její vlastní vyšetření. Kromě toho, žalobce byl posudkovou komisí vyšetřen již 7. 10. 2016, tedy právě v období, jež je sporné. Opakování tohoto vyšetření v roce 2019 by již nebylo přínosné.
40. Z hlediska časového přitom posudková komise správně zjistila ze shromážděných lékařských zpráv, že nejdelší období u. žalobce na l. trvalo od 29. 1. 2014 do 13. 6. 2014, kdy již žalobce byl prokazatelně schopen chodit menší vzdálenosti po rovině o dvou francouzských holích. V tuto dobu nelze mít pochyb o tom, že žalobce nezvládal mnohem více ZŽP než tři, nicméně se jednalo „jen“ o období 4 a půl měsíce; k tomu aby bylo relevantní, musel by být omezen v rozsahu sporných ZŽP v době předchozích či následných 8 měsíců ještě další měsíc a půl, aby bylo možné nezvládání sporných ZŽP považovat za dlouhodobé, a tedy uznatelné pro účely příspěvku na péči. V tomto směru však před obdobím fixace v s. l. žalobce nijak omezen nebyl a po skončení tohoto období byl prokazatelně omezen až cca po roce (rekonvalescence po o. h. provedené dne 12. 6. 2015 v trvání několika týdnů) a později (rekonvalescence po náhradě o. č. s. k. š. provedené dne 22. 10. 2015 v trvání do 2 měsíců). Tato období tedy nespádají do shodného ročního období a ani sama společně se ani zdaleka nepřibližují délce 6 měsíců. V tomtéž ročním období se tak na omezování výkonu sporných ZŽP mohly projevovat pouze vlivy podstupované ch., která probíhala v období do 5. 12. 2014. V době po sundání s. l. však významné komplikace ch. léčby nejsou zdokumentovány s výjimkou necelé jednoho týdne v srpnu 2014, kdy byl žalobce h. z důvodu zvýšených t. Byť ani soud nepochybuje o tom, že v průběhu ch. léčby žalobce nepochybně trpěl stavy, které jej podstatně omezovaly ve výkonu sporných ZŽP, ze shromážděných podkladů nevyplynulo, že v období od 14. 6. 2014 do 28. 1. 2015 tyto stavy v součtu dosáhly trvání jeden a půl měsíce, aby tak bylo možné dospět k závěru, že v období jednoho roku nestabilizovaného zdravotního stavu žalobce převažoval zdravotní stav znemožňující žalobci ani při využití dostupných pomůcek a jeho zachovaných schopností některou z dílčích aktivit sporných ZŽP zvládat v přijatelném standardu. V tomto směru se soud při nedostatku lékařských zpráv svědčících o opaku a chybějící vlastní medicínské odbornosti nemá důvod odchylovat od závěru posudkové komise na str. 9 posudku ze dne 17. 1. 2019. Lze tedy potvrdit, že žalobce nebyl v žádném časovém intervalu o délce jednoho roku neschopen samostatné chůze s oporou berlí v rámci domácnosti v součtu po dobu dosahující šesti či více měsíců,

přičemž pro jeho tvrzení, že taková období převažovala, nebyl předložen žádný věrohodný doklad.

41. Žalobce má přitom pravdu, že v předchozím rozsudku ze dne 29. 5. 2018, č. j. 42 Ad 4/2017-35, soud žalovanému vytkl, že jen ze zjištění, že žalobce byl schopen se pohybovat samostatně, posudková komise nemohla bez dalšího dovodit, že žalobce byl schopen zvládat ZŽP „stravování“, „oblékání a obouvání“ a „tělesná hygiena“, obzvláště pokud je dokladováno, že žalobce nemohl levou nohu plně zatěžovat, měl omezenou hybnost kloubů a používal francouzské hole a že žalobce po část tohoto období podstupoval ch. léčbu. Na druhou stranu však soud nezavázal žalovaného tím, že uvedené skutečnosti je povinen hodnotit jako důvod nezvládání zmíněných sporných ZŽP. Pouze mu vytkl, že bez vysvětlení, proč uvedené okolnosti nebrání zvládání sporných ZŽP, nelze považovat posudek posudkové komise za přesvědčivý, a tedy ani rozhodnutí žalovaného za dostatečně odůvodněné. Tentokrát ale již posudková komise poskytla dostatečná vysvětlení, proč schopnost samostatného pohybu žalobce i přes omezení pohyblivosti zejména levého kolene a jen omezenou možnost zatěžování levé nohy a i přes průběh ch. léčby umožnila žalobci zvládat sporné ZŽP. Tato znovunabytá schopnost chůze i podle přesvědčení soudu žalobci s využitím příslušných facilitátorů a vlastních zachovaných funkčních schopností nebránila ve výkonu všech dílčích aktivit ZŽP „stravování“, „oblékání a obouvání“ a „tělesná hygiena“ v přijatelném standardu, resp. pro závěr, že o přijatelný standard nešlo, se nepodařilo žalobci předložit a žalovanému (ani přes úsilí naplňující požadavky § 3 správního řádu) shromáždit přesvědčivé důkazní prostředky. Důkazní prostředky svědčí spíše pro závěr o zvládání sporných ZŽP.
42. K jednotlivým sporným ZŽP v zásadě soud nemá nic podstatného, co by považoval za potřebné dodat nad rámec vysvětlení podaného posudkovou komisí v posudku ze dne 17. 1. 2019. Pokud jde o ZŽP „stravování“, posudková komise má pravdu v tom, že schopnost uvařit si teplé jídlo a nápoj podřazuje prováděcí vyhláška v příloze č. 1 pod bodem č. 5 v písm. j) ZŽP „péče o domácnost“. Nezvládání posledně uvedené ZŽP přitom žalobci bylo uznáno. V případě ZŽP „oblékání a obouvání“ žalobcův zdravotní stav dle všeho umožňoval při použití facilitátorů zmíněných již výše se obléci i obout v čase a rozsahu, který lze považovat ještě za přijatelný. Žalobce nebyl omezen v možnosti předklonu ani v manuální zručnosti, byl schopen se dočasně zvednout při opoře o jednu ruku i zvednout obě nohy vsedě. Konečně u ZŽP „tělesná hygiena“ mohl žalobce při vstupu do sprchy využít k usnadnění aktivity madel, protiskluzové položky a během sprchování sedět, tedy ani zde se zapojením příslušných pomůcek a schopností žalobce nebyl důvod považovat tuto ZŽP za nezvládanou.
43. Namítané rozdělení příslušných období žalovaným s ohledem na okamžik dosažení věku 18 let žalobcem je tak samo o sobě správné, neboť podrobnější rozčlenění nebylo s ohledem na trvající a neměnnou závislost ve stupni I během celého období opodstatněné (období u. na l. nebyla z hlediska míry závislosti pro jejich nepřevažující charakter hodnotitelná). Hodnocené období proto bylo třeba rozdělit pouze ve vztahu k datu nabytí zletilosti žalobce, neboť s tímto časovým předělem jsou spojeny změny v metodice hodnocení upravené zejména v ustanoveních § 8 a § 11 zákona o sociálních službách (změna počtu hodnocených ZŽP a podmínek pro dosažení toho kterého stupně závislosti, změna výše dávky při shodném stupni závislosti).
44. Pokud pak v závěru žalobce uvádí, že získal pocit, že je vnímán ze strany správních orgánů jako nějaký „podvodník“ a že se vytrácí smysl zákonné úpravy, která by měla poskytnout

podporu v krizovém okamžiku, soud považuje za potřebné sdělit, že uvedenému názoru žalobce rozumí, nepovažuje jej však za odpovídající. Bez bližší znalosti nastavených kritérií pro přiznání příspěvku na péči skutečně nelze žalobci zazlívát, pokud byl přesvědčen, že za dobu relativně dlouhého u. na l. v trvání téměř pěti měsíců mu měl náležet vyšší příspěvek na péči. Na druhou stranu, stejně tak je třeba uvést, že správní orgány byly při svém rozhodování vázány právní úpravou nároku na příspěvek na péči a nemohly od stanovených kritérií odhlédnout. Správním orgánům nepochybně lze vytknout, že nebyly schopny přesvědčivě a v reálném čase žalobci vysvětlit, proč dospěly k závěrům o závislosti žalobce na péči jiné fyzické osoby pouze v I. stupni, což přirozeně podpořilo jeho nedůvěru v adekvátnost jejich závěrů. Jak ovšem soud shora vysvětlil, tyto závěry (s výjimkou prvního posouzení posudkovým lékařem OSSZ a s výjimkou data počátku nároku) byly správné a byl to žalobce, kdo se v otázce rozsahu svého nároku mýlil. Nelze mu to v zásadě vytýkat, avšak dostatečně to vysvětluje, proč správní orgány na svých dosavadních (správných, jen původně nedostatečně podložených a odůvodněných) závěrech setrvaly. Pokud jde pak o otázku poskytnutí pomoci právě v krizovém okamžiku, k té se již soud nepřímou vyjádřil výše, když vysvětlil, že účelem příspěvku na péči je podpořit osoby čelící dlouhodobým, mnohdy doživotním omezením v rozsahu sebeobsluhy a takto jsou konstruována i hodnotící kritéria vyžadující silný předpoklad trvání omezujícího zdravotního postižení nad jeden rok, a to zpravidla při znalosti či alespoň odůvodněném předpokladu stabilizovaného rozsahu funkčních omezení. Zdravotní postižení žalobce neodpovídalo zcela typickým stavům, pro něž je sociální podpora v podobě příspěvku na péči určena, byť je nakonec zčásti pod příslušná kritéria bylo možné podřadit. Nicméně účely, pro něž je příspěvek na péči určen, vyžadují zpravidla vyhodnocení delšího časového období a nejsou určena pro okamžitou pomoc v krizovém okamžiku, jak si žalobce nesprávně představuje. Tato argumentace tedy také nemůže obstát.

45. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádný ze žalobních bodů důvodným, rozhodl o zamítnutí žaloby (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
46. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly. Případné náklady by však tak jako tak nebyly ve smyslu § 60 odst. 2 s. ř. s. žalovanému nahraditelné.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. května 2020

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce